

РЕШЕНИЕ

№ 536

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8431** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] против решение от 23.06.2020 г., постановено по НАХД № 21639/2018 г. на СРС, наказателно отделение, 116 с-в. Със същото е потвърдено наказателно постановление № РА-21-38/20.11.2018 г., издадено от Директор на Дирекция „Общински строителен надзор“, с което на основание чл. 239, ал. 1, т. 6 във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 11 ЗУТ на дружеството- касатор е наложено наказание "имуществена санкция" в размер на 1000,00 лв. за нарушение на чл. 137, ал. 3 и чл. 148, ал. 1 ЗУТ, с което е осъществил състава на административно нарушение по чл. 232, ал. 2 ЗУТ.

Касаторът счита, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно поради несъответствие между посочените в него обстоятелства и действителната фактическа обстановка, като са наведени доводи за нарушение на материалния закон и процесуалните изисквания относно издаването на обжалвания санкционен акт. Моли делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Алтернативно съдът да отмени постановеното съдебно решение и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата и представя и писмени бележки.

Претендира разноски.

Ответникът, Дирекция „Общински строителен надзор“ към Столична община, оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащо на оспорване съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна СРС е приел за установено следното: С договор за наем от 25.02.2016г. Е. Г., С. Г. и Н. Г. отдали под наем на [фирма] кафе- сладкарница, находяща се в [населено място], р-н „К. поляна“, като с допълнително споразумение от 26.10.2016г. отдали и терасата пред южната фасада на сградата.

Въз основа на постъпила жалба от собственик на съседен имот на 07.06.2018г. е извършена проверка, резултатите от която са отразени в констативен акт от същата дата, чиито фактически установявания са възпроизведени в обстоятелствената част на оспорения акт. Проверяващите лица установяват, че през май 2018г. дружеството касатор извършва строеж на метален навес в [населено място], район „К. поляна“, [улица],[жк]- „К.“, който е частично разположен в ПИ с кадастрален идентификатор 68134.1109.255, навлизащ в уличната регулация на [улица], ПИ с КИ 68143.1106.258 по плана на [населено място]. Конструкцията представлява греди и колони (през 3,0м.), трайно прикрепени с болтове към бетонова настилка. Върху бетоновата настилка е поставен мокет. Навесът тангрира с южната фасада на магазина за закуски, съществуващ търговски обект и не е захранен с електрическа енергия и вода. Проверяващите установяват, че строежът е изграден без валидно разрешително за строеж и одобрени инвестиционни проекти и не е в съответствие с предвижданията на „План за изменение на уличната регулация и застрояване“ на[жк], одобрен със Заповед № РД-50-09-109 от 11.03.1988г. на главния архитект на [населено място]. За навеса не са спазени минимално допустимите отстояния- три метра от границата на съседния имот. Същият е изпълнен като навлизащ в уличната регулация, публична собственост ПИ с КИ 68134.1106.258. Няма данни и за съгласие писмено от собственика на имота- ½ част от имота е частна общинска собственост.

За така установените нарушения на [фирма] е съставен АУАН № КА-36 от 24.07.2018г., въз основа на който е издадено и процесното наказателно постановление, с което на основание чл. 239, ал. 1, т. 6 във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 11 ЗУТ на дружеството касатор е наложено наказание "имуществена санкция" в размер на 1000,00 лв. за нарушение на чл. 137, ал. 3 и чл. 148, ал. 1 ЗУТ, с което е осъществен съставът на административно нарушение по чл. 232, ал. 2 ЗУТ.

При така приетата фактическа обстановка районният съд достига до извод, че [фирма] осъществява от обективна страна състава на административното нарушение по чл. 148, ал.1, вр. с чл. 137, ал.3 и е осъществен съставът на чл.232, ал.2 от ЗУТ-реализирал строеж, без валидно издадено за това разрешение.

Решението е правилно.

Съдът споделя изводите на СРС, че при издаването на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и наказателното постановление (НП) не се констатира наличието на съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на атакувания санкционен акт. Както в АУАН, така и в НП са описано

достатъчно подробно и конкретно обстоятелствата, при които са извършени нарушенията. Не се наблюдават несъответствия между обстоятелствените им части. При цялостен и обективен анализ на доказателствата наказващият орган правилно е достигнал до извода, че е налице осъществен състав на административно нарушение от страна на [фирма].

Разпоредбата на чл. 137, ал. 3 ЗУТ изисква, строежите да се изпълняват съобразно с предвижданията на подробния устройствен план на населеното място и одобрени инвестиционни проекти. Съгласно чл. 148, ал. 1 във вр. с ал. 2 ЗУТ строежи могат да се извършват само при наличие на разрешение за строеж, което се издава от главния архитект на общината, съответно от главния архитект на района. При съвкупната преценка и интерпретация на приобщения по делото доказателствен материал, настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят е извършил нарушение на визираните нормативни регламенти.

Видно от приетите по делото писмени доказателства, включително и от приетото от СРС заключение на вещо лице, към момента на съставяне на процесния акт дружеството касатор не е притежава валидно разрешение за строеж, издадено от компетентно лице на основание одобрени инвестиционни проекти. Изграденото представлява строеж, извършен в несъответствие с предвижданията на плана и за който не са издавани необходимите строителни книжа. Това го квалифицира като незаконен по смисъла на чл. 225, ал.2, т.1 и т.2 от ЗУТ. Съдът счита, че в случая не може да се приеме, че става дума за „преместваем обект“ по смисъла на §5, т. 80 от ДР на ЗУТ. Дори и да се предположи, че е възможно демонтиране на процесния навес, то не се установява да е възможно обектът да може да бъде преместен без да губи своята индивидуализация. Става въпрос за строеж по смисъла на чл. §5, т. 38 от ДР на ЗУТ, изграден без надлежни строителни книжа, което го прави незаконен. Това е установено и с влязло в сила съдебно решение № 3425 от 20.05.2019г. по адм.д. № 11882/2018г. по описа на АССГ.

Съдът приема, че извършеното съставлява нарушение, разкриващо типичната обществена опасност за нарушенията от този вид. Наложената имуществена санкция е в минималния предвиден в закона размер.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер от 100.00 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК, вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд–София-град, XII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.06.2020 г., постановено по НАХД №21639/18 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 116-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 /сто/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

